

Kniha Daniel — číslo stoosemdesiat

Prorocký priesečník Ríma, Makabejcov a novoveku: Štúdia o Danielových videniach

Jeff Pippenger
2024-04-10

Uriáš Smith napísal: „Rím sa spojil s Božím ľudom, Židmi, prostredníctvom spojenectva, v roku 162 pred Kristom.“ Väčšina moderných historikov uvádza dátum 161 pred Kristom a Smith sa v tej istej knihe dvakrát odvoláva na rok 161 pred Kristom. Domnievam sa, že tento odkaz na rok 162 pred Kristom je tlačová chyba.

„Veršami 23 a 24 sa dostávame na túto stranu zmluvy medzi Židmi a Rimanmi z roku 161 pred Kr., do času, keď si Rím osvojil svetovládu.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Verše jedenásť a dvanásť označujú víťazstvo a následky bitky pri Rafii, ku ktorej došlo v roku 217 pred Kristom medzi Seleukovskou ríšou, vedenou Antiochom III. Veľkým, a Ptolemaiovským kráľovstvom Egypta, vedeným kráľom Ptolemaiom IV. Filopatrom.

Bitka pri Paniu, ku ktorej došlo o sedemnáť rokov neskôr, v roku 200 pred Kr., bola opäť medzi Seleukovským kráľovstvom a Ptolemaiovským kráľovstvom.

Makabejské povstanie sa začalo v roku 167 pred Kr. a bolo židovským povstaním proti snahám Seleukovskej ríše potlačiť židovské náboženské praktiky a nanútiť grécku kultúru.

Znovuzasvätenie Druhého chrámu v Jeruzaleme, ktoré označuje historickú udalosť slávenú počas Chanuky, sa uskutočnilo v roku 164 pred Kr., tri roky pred „zmluvou“ vo verši dvadsaťtri. Táto udalosť nasledovala po úspešnom vojenskom ťažení Makabejcov proti silám Seleukovskej ríše, vedeným neslávne známym Antiochom IV. Epifanom, ktorý znesvätil Chrám a zakázal židovské náboženské praktiky. Antiochos IV. Epifanes zomrel krátko po víťazstve, ktoré si Chanuka pripomína, a od toho bodu ďalej v dejinách to označuje úpadok sýrskej moci.

V roku 200 pred Kr. (čo bol aj čas bitky pri Paniu) sa Rím po prvý raz vložil do prorockých dejín jedenástej kapitoly Daniela. Tu sa nachádza symbol, ktorý ustanovuje videnie. Jeho zámerný vplyv v týchto dejinách označuje dielo Jezábel, symbolu cirkvi, ktorá ťahá nitky zo zákulisia. Jezábel bola doma v Samárii, keď jej manžel Achab sledoval, ako Eliáš zabíja jej prorokov. Herodiada nebola na Herodesovej narodeninovej hostine, kde jej dcéra Salome zvierla Herodesa. V dejinách Spojených štátov je pápežstvo, znázornené neviestkou z Týru, zabudnuté až do konca symbolických sedemdesiatich rokov. Potom začne spievať svoje piesne zvodu kráľom zeme. Rok 200 pred Kr. predobrazuje čas, keď v posledných dňoch začne otvorene spievať kráľom, tesne pred čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom, ako je to znázornené v šestnástom verši.

Pred „spolkom“ Židov v rokoch 161 pred Kr. až 158 pred Kr. Makabejci znovu zasvätili chrám, ako to pripomína Chanuka v roku 164 pred Kr. Potom, o tri roky neskôr, ešte stále počas pokračujúceho zápasu so Sýrčanmi, sa makabejskí Židia obrátili na Rím so žiadosťou o podporu.

„Spolok“ s Rímom, ktorý bol vtedy uzavretý, sa stáva prorockou skúškou pre Božích študentov proroctva posledných dní.

Dejiny označujú rok 161 pred Kr. za bod, v ktorom došlo k „zmluve“, no priekopníci túto udalosť datujú do roku 158 pred Kr. Mal pravdu Miller, alebo majú pravdu novodobí historici? Miller pripočítal k roku 158 pred Kr. šesťsto šesťdesiatšesť rokov (666) a dospel k roku 508, keď bolo „každodenné“ odňaté. Hľadajte, ako len chcete, bude nesmierne ťažké, ak nie priam nemožné, nájsť historickú oporu pre rok 158 pred Kr. ako rok zmluvy medzi Židmi a Rimanmi.

Šestnásty verš je nedeľný zákon, no pred touto históriou Rím vstupuje do dejín, aby v roku 200 pred Kr. ustanovil videnie. Makabejské povstanie sa začalo v Modeíne v roku 167 pred Kr. a napokon v roku 164 pred Kr. znovu posvätili chrám. Potom od roku 161 pred Kr. do roku 158 pred Kr. Židia vstupujú do zmluvy s rímskou mocou. Obdobie od roku 161 pred Kr. do roku 158 pred Kr. predstavuje časový úsek, ktorý bol potrebný na ustanovenie „zväzku“. Toto chápanie stotožňuje „zväzok“ v súlade so svedectvom historikov a tiež s mapou, ktorá bola vedená rukou Pánovou a nemá sa meniť.

Historici nás informujú, že proces dojednávania zmlúv medzi starovekými národmi, ako boli Júdsko a Rím v druhom storočí pred Kr., sa menil v závislosti od konkrétnych okolností, diplomatických protokolov a mocenských pomerov. Proces sa zvyčajne začínal tým, že jedna strana prejavila záujem uzavrieť s druhou zmluvu alebo spojenectvo. V prípade Júdska a Ríma nadviazalo Júdsko kontakt s Rímom s cieľom navrhnúť formálne spojenectvo.

Na sprostredkovanie návrhu a začatie rokovaní by sa využili diplomatické kanály. To by si nevyhnutne vyžadovalo vyslanie veľvyslancov alebo poslov do Ríma, aby sa stretli s jeho vodcami alebo zástupcami. Keď by sa rokovania začali, obe strany by prerokúvali podmienky navrhovanej zmluvy. To by mohlo zahŕňať sériu stretnutí, výmenu diplomatických posolstiev a prípadne aj účasť sprostredkovateľov alebo mediátorov na uľahčenie diskusií. Počas rokovaní by každá strana zvažovala podmienky navrhované druhou stranou a mohla by predkladať protinávhrhy alebo žiadať úpravy určitých podmienok. Tento proces by mohol zahŕňať starostlivé zvažovanie, porady s poradcami a posudzovanie možných výhod a nevýhod navrhovanej zmluvy.

Ak obe strany dospeli k dohode o podmienkach zmluvy, vyhotovila by sa formálna dokumentácia, v ktorej by boli uvedené podmienky a ustanovenia odsúhlasené oboma stranami. Zmluva by potom musela byť ratifikovaná príslušnými autoritami každého národa. V prípade Ríma by to mohlo zahŕňať schválenie Senátom alebo inými vládncami orgánmi. Podobne by si zmluva v Júdsku pravdepodobne vyžadovala schválenie jeho vedením alebo vládnu radou. Po ratifikácii by sa zmluva uviedla do platnosti a od oboch strán by sa očakávalo, že budú dodržiavať jej ustanovenia. To by mohlo zahŕňať rozličné formy spolupráce, dohody o vzájomnej obrane, obchodné vzťahy alebo iné formy diplomatických stykov stanovené v zmluve.

V druhom storočí pred Kristom by cesta z Judey (nachádzajúcej sa vo východnej oblasti Stredomoria) do Ríma (nachádzajúceho sa v strednom Taliansku) bola náročným a časovo zdĺhavým podnikom, najmä vzhľadom na obmedzenia starovekých dopravných prostriedkov. Vzdialenosť medzi Judeou a Rímom je približne 1 500 až 2 000 kilometrov (930 až 1 240 míľ) v

závislosti od konkrétnej zvolenej trasy. Námorná plavba bola v staroveku často rýchlejšia a účinnejšia než cestovanie po súši, avšak podliehala prevládajúcim vetrom. Cesta loďou z prístavu v Judei do prístavu v Taliansku (napríklad do Ostie, rímskeho prístavu) mohla trvať niekoľko týždňov v závislosti od takých faktorov, ako boli poveternostné podmienky, morské prúdy a typ použitého plavidla.

Cestovanie po súši z Judey do Ríma by bolo pomalšie a namáhavejšie. Cestujúci by sa museli predierať rozličným terénom vrátane hôr, údolí a riek a zároveň čeliť prekážkam, ako boli zbojníci a nepriateľské územia. Odhaduje sa, že cesta pešo alebo v koči ťahanom koňmi mohla trvať niekoľko mesiacov. Čas cestovania by bol ovplyvnený aj takými faktormi, ako bol stav ciest, dostupnosť ubytovania a zastávok na odpočinok, ako aj potreba počas cesty odpočívať a dopĺňať zásoby.

Keď sa makabejskí Židia usilovali uzavrieť zmluvu s Rímom, museli by do Ríma vyslať vyslancov. Keď boli títo vyslanci prijatí rímskymi úradmi, nasledovalo by obdobie rokovaní. Podľa historickej teórie, keďže nie je k dispozícii nijaký presný záznam, po formálnom uzavretí zmluvy by ju bolo potrebné priniesť späť do Judey na potvrdenie a potom by ju pravdepodobne bolo potrebné znovu odoslať do Ríma, aby sa potvrdilo prijatie zo strany Židov. Je takmer nemožné uveriť, že proces vytvorenia spojenectva v tom časovom období by sa bol uskutočnil v priebehu jedného roka, takže chápanie, že „zmluva“ predstavuje proces od roku 161 pred Kr. do roku 158 pred Kr., je v súlade s inými líniami proroctva, ktoré určujú dejiny vedúce k nedeľnému zákonu vo verši šesťnásť.

„Zväzok“, o ktorom sa všetci historici zhodujú, že ho iniciovali makabejskí Židia, vznikol v Judei roku 161 pred Kr. Jeho účelom bolo, že Židia chceli podporu proti Sýrčanom, s ktorými zápasili od začiatku svojho povstania v roku 167 pred Kr. Povstanie podnietilo úsilie Matatiáša, židovského kňaza, a jeho piatich synov, najmä Júdu Makabejského, postaviť sa na odpor proti helenizačnej politike, ktorú presadzoval seleukovský panovník Antiochos IV. Epifanés. Táto politika zahŕňala pokusy potlačiť židovské náboženské praktiky a prinútiť ich prijať grécke zvyklosti a vieru.

Podnetom k povstaniu bol incident v dedine Modein, kde Matatiáš odmietol vyhovieť nariadeniu obetovať gréckemu božstvu. „Modein“ je odvodené od hebrejského slova „modi’a“, ktoré znamená „vyhlásiť“ alebo „protestovať“. Vo svojom proteste Matatiáš zabil židovského odpadlíka, ktorý sa chystal vykonať obeť, a on i jeho synovia utiekli do vrchov, čím začali partizánske vojenské ťaženie proti seleukovským silám. Makabejské povstanie trvalo niekoľko rokov, počas ktorých Makabejci viedli početné boje proti Seleukovcom a ich spojencom. Napriek tomu, že boli nesmierne prečíslení a oveľa horšie vyzbrojení, Makabejci dosiahli niekoľko významných víťazstiev.

Seleukovská ríša sa usilovala nanútiť Židom náboženstvo Grécka a Gréci predstavujú globalistov posledných dní. Ich náboženstvo sa prejavuje v woke-izme, ktorý je v súčasnosti nanucovaný Spojeným štátom a svetu globalistickými silami bankového systému, hlavných médií, vzdelávacích centier a odbúravaním národných rozdielov prostredníctvom vynútenej imigrácie nelegálnych cudzincov. Keď Antiochos Epifanés nanucoval Židom grécke náboženstvo, boli medzi Židmi takí,

ktorí s jeho úsilím spolupracovali. Makabejci predstavujú jednu triedu odpadlických Židov, ktorí odporovali náboženstvu Grécka, no existovala aj iná trieda odpadlických Židov, ktorá podporovala dielo presadzovania gréckeho náboženstva.

Verš šesťnásť predstavuje čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon a trojnásobné spojenie draka, šelmy a falošného proroka. Týmto dejinám predchádzajú verše trinásť až pätnásť, v ktorých sa odohrávajú tri boje štyridsiateho verša: z desiateho verša (1989), z veršov jedenásť a dvanásť (ukrajinská vojna) a bitka pri Paniu. Bitka pri Paniu predstavuje boj, v ktorom šelma zeme s dvoma rohmi víťazí nad náboženskými a politickými filozofiami globalistov.

V tom boji sa bude musieť posledný prezident Spojených štátov vyrovnat' s následkami Putinovho víťazstva a následného kolapsu, predstavenými v jedenástom a dvanástom verši. Vytvorí spojenectvo s NATO alebo s Organizáciou Spojených národov, aby vyriešil dôsledky kolapsu Ruska, a v rámci dejín tohto spojenectva zapojí Organizáciu Spojených národov do bitky pri Paniu. Tretí boj štyridsiateho verša bude ako prvý boj štyridsiateho verša. Tak ako sa Sovietsky zväz zrútil pod hospodárskou a vojenskou silou Spojených štátov, globalisti Organizácie Spojených národov budú prinútení zopakovať „perestrojku“, kľúčovú zložku Gorbačovovho úsilia o reformu Sovietskeho zväzu, hoci napokon prispeli k rozkladu sovietskeho systému a k napokonému zániku Sovietskeho zväzu.

Tretí boj je znázornený prvým bojom a prostredníctvom ekonomického a vojenského tlaku Trump, predstavený Reaganom, prinúti Organizáciu Spojených národov k „perestrojke“, čo znamená prestavbu alebo reformu. Táto prestavba postaví Spojené štáty na čelo systému desiatich kráľov, ktorým je Organizácia Spojených národov. V tomto boji potom pápežstvo vstúpi do dejín a bude sa vyhlasovať za obrancu systému, ktorý Trump vtedy dobýva.

V tej istej dejinnej línii bude Trump čeliť vnútornej občianskej vojne, ktorú bude prinútený riešiť, tak ako bol prinútený riešiť ju Abraham Lincoln. Občianska vojna bude prebiehať medzi dvoma protikladnými odpadlickými frakciami v rámci Spojených štátov. Jednu skupinu predstavujú tí, ktorí prijali náboženstvo a filozofiu woke-izmu, teda progresívni globalisti oboch politických strán. Druhá skupina (MAGA-izmus) sa vyznáva za pravých protestantov, hoci tento plášť stratila v roku 1844.

Prezidentovu frakciu predstavuje MAGA-izmus a zakladá sa na mylnom tvrdení, že obhajuje pravý protestantizmus a Ústavu. Nárok woke-izmu spočíva v náboženstve Matky Zeme, hnutí New Age a v presvedčení, že Ústava sa uplatňuje podľa existujúcich okolností spoločenských noriem, a nie podľa archaických ideí otcov zakladateľov.

Matatáš (Trump) ukončí pokusy globalisticko-progresívnych demokratov v rámci Spojených štátov, ktoré sú znázornené povstaním, čo sa začalo v Modeine roku 167 pred Kr. Trump potom zopakuje dejiny roku 164 pred Kr., keď Makabejci znovu zasvätili chrám, ako sa to pripomína zachovávaním Chanuky. Potom v období znázornenom rokmi 161 pred Kr. až 158 pred Kr. začne Trump záverečný nápor na vztýčenie obrazu pápežstva, čo je obraz označujúci nedovolený vzťah medzi náboženskou mocou a politickou mocou. Roku 158 pred Kr. bude zavedená liga, keď bude presadzovaný čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon zo šesťnásteho verša.

Jedenásta kapitola Daniela najprv určuje, ako Rím politicky preberá moc, a potom Daniel opakuje a rozširuje tie isté dejiny radom, ktorý určuje, ako Rím v tých istých dejinách nakladá s Božím ľudom. Od verša šesťnásť po verš devätnásť sú znázornené tri prekážky, ktoré stáli v ceste pohanskému Rímu pri preberaní vlády nad svetom. Vo verši šesťnásť bola Sýria dobytá pohanským Rímom v roku 65 pred Kr., a potom bola v roku 63 pred Kr. Pompejom dobytá Judsko. Verš šesťnásť určuje čas, keď mal Rím stáť v nádhernej krajine, a tým predobrazuje nedeľný zákon vo verši štyridsaťjeden tej istej kapitoly.

Je dôležité poznamenať, že k dejinnej udalosti dobytia došlo v roku 63 pred Kr. [paralela k roku 1863], uprostred občianskej vojny prebiehajúcej v Jeruzaleme. Uriah Smith uviedol: „Po Pompeiovom návrate z jeho výpravy proti Mithridatovi, pontskému kráľovi, dvaja uchádzači, Hyrkán a Aristobulos, zápasili o judskú korunu.“

Mená „Hyrcanus“ a „Aristobulus“ sú obe gréckeho pôvodu a majú historický význam, najmä v kontexte židovských dejín počas helenistického obdobia a hasmoneovskej dynastie. „Hyrcanus“ je odvodené od gréckeho slova „Hurkanos“, ktoré pravdepodobne vzniklo zo slova „hurkan“, znamenajúceho v perzskom jazyku „vlk“. Hyrcanus bolo meno, ktoré nieslo viacero hasmoneovských vládcov. „Aristobulus“ znamená „najlepší radca“ alebo „najlepší poradca“. Aristobulus bolo ďalšie meno, ktoré nieslo viacero hasmoneovských vládcov. Obe mená, „Hyrcanus“ aj „Aristobulus“, sú spojené s významnými postavami židovských dejín v období Hasmoneovcov. Boli to vládcovia, ktorí zohrali dôležitú úlohu v správe a rozširovaní Hasmoneovského kráľovstva v Judsku. Prorockými potomkami a predstaviteľmi hasmoneovského kráľovstva v čase Krista boli farizeji.

Keď Pompeius dobyl Jeruzalem, obe politické strany odvodzovali svoj pôvod od čias povstania, ktoré predstavuje Modiin v roku 167 pred Kr. Keď bol Pompeius vtiahnutý do vzbury, rozhodol sa zmocniť Jeruzalema, a politická strana Aristobula sa rozhodla klásť mu odpor, no strana Hyrkána sa rozhodla otvoriť Pompeiovi brány. Pompeius potom podnikol útok na Jeruzalem a o tri mesiace neskôr bol Jeruzalem navždy pod jurisdikciou Ríma.

V devätnástom verši bol Egypt, tretia a posledná prekážka, dobytý Rímom. Potom je v dvadsiatom verši označené narodenie Krista, keď Daniel začína vykladať, ako bude Rím v týchto dejinách zaobchádzať s Božím ľudom. V dvadsiatom prvom a dvadsiatom druhom verši je Kristus ukrižovaný. V dvadsiatom treťom verši je bezprostredne po veršoch, ktoré opisujú kríž, označená zmluva, ktorá sa začala v roku 161 pred Kr. až 158 pred Kr., kde odpadlí Židia vyhlásili, že „nemáme kráľa, iba cisára“. Lína odpadlých Židov, predstavovaná Machabejcami, ktorí odolávali prenikaniu gréckej náboženskej filozofie a pritom vytvorili s Rímom nesvätý vzťah, nasleduje po verši označujúcom dejiny kríža, kde sa ovocie ich nesvätého vzťahu plne prejavilo.

Šekina sa nikdy nevrátila do chrámu, ktorý bol postavený po sedemdesiatich rokoch zajatia. Posledné prorocké svedectvo, ohlásené Malachiášom, bolo dané približne v polovici piateho storočia pred Kr. Po stovky rokov predtým, ako sa Makabejci postavili proti globalistickému gréckemu vplyvu, nebola nijaká viditeľná Božia prítomnosť ani nijaké prorocké svedectvo. Na začiatku svojho povstania vykonal práve tú vzburu, o ktorú sa pokúsili tak Ptolemaios, ako aj kráľ

Uziáš, keď sa obaja králi usilovali naplniť úlohu kňaza a priniesť obeť v chráme.

Jonatán Apphus (známy aj ako Jonatán Makabejský) bol jedným zo synov Matatiáša, ktorý podnietil makabejské povstanie, a zohral významnú úlohu vo vedení židovskej vzbury proti Seleukovskej ríši. Po smrti svojho brata Júdu Makabejského v boji prevzal Jonatán vedenie makabejských vojsk. Okrem svojho vojenského a politického vodcovstva prijal Jonatán aj úlohu veľkňaza, čím slúžil ako duchovný vodca židovského ľudu. Jonatánova dvojité úloha vodcu a veľkňaza predstavovala významný vývoj v židovských dejinách, pretože sústredila politickú aj náboženskú autoritu v rámci hasmonejskej dynastie. Jeho vedenie pomohlo upevniť židovskú autonómiu a nastoliť hasmonejskú vládu v Judei.

Práve ten hriech, o ktorý sa Ptolemaios pokúsil po víťazstve pri Rafii, bol uskutočnený hneď na samom začiatku povstania Makabejcov. Bol to ten istý hriech, proti ktorému sa kňazi postavili v časoch kráľa Uziáša, no vyznávaná obrana chrámových služieb Božích zo strany Makabejcov bola pomýleným a vzbúrnym prejavom spojenia cirkvi a štátu, a ako taká je predobrazom vzbury odpadlíkeho protestantizmu, ktorý sa teraz zoskupuje na podporu Trumpa proti prenikaniu Bidenovho globalistického woke-izmu.

Biblia učí, že ich poznáte po ich ovocí, a farizeji v Kristovom čase boli poslednými pozostatkami hasmonevskej dynastie, ktorá sa začala Matatiášom. Matatiáš a vzbura, ktorú začal, priniesli ovocie farizeizmu, tak ako ho prinášajú aj odpadlí protestanti, ktorí podporujú koncept „Make America Great Again“. Amerika bola veľká vtedy, keď sa Ústava chápala tak, že má udržiavať cirkev a štát navzájom oddelené, avšak pri falošnom zázraku predstavovanom víťazstvom, ktoré sa pripomína sviatkom Chanuka, hnutie za nedeľné zákonodarstvo vyjde otvorene najavo.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v tomto štúdiu.

„Doteraz boli tí, ktorí predkladali pravdy posolstva tretieho anjela, často považovaní iba za poplašných zvestovateľov. Ich predpovede, že náboženská neznášanlivosť získa v Spojených štátoch prevahu, že cirkev a štát sa spoja, aby prenasledovali tých, ktorí zachovávajú Božie prikázania, boli vyhlasované za nepodložené a absurdné. S istotou sa tvrdilo, že táto krajina sa nikdy nemôže stať niečím iným, než čím bola — obhajkyňou náboženskej slobody. No keď sa otázka presadzovania zachovávanía nedele stáva predmetom rozsiahlej agitácie, vidno, že udalosť tak dlho spochybňovaná a odmietaná sa približuje, a tretie posolstvo vyvolá účinok, aký predtým nemohlo mať.

„V každom pokolení Boh posielal svojich služobníkov, aby karhali hriech, tak vo svete, ako aj v cirkvi. Ľud si však žiada, aby sa mu hovorili príjemné veci, a čistá, neprikrášlená pravda nie je prijateľná. Mnohí reformátori si pri začatí svojho diela predsavzali, že budú pri napádaní hriechov cirkvi i národa postupovať s veľkou opatrnosťou. Dúfali, že príkladom čistého kresťanského života privedú ľud späť k učeniám Biblie. Ale Duch Boží zostúpil na nich tak, ako zostúpil na Eliáša a podnietil ho karhať hriechy bezbožného kráľa a odpadlíkeho ľudu; nemohli sa zdržať kázania jasných výrokov Biblie — učení, ktoré sa zdráhali predkladať. Boli pohnutí horlivo zvestovať pravdu i nebezpečenstvo, ktoré hrozilo dušiam. Slová, ktoré im Pán dal, vyslovovali bez strachu z následkov a ľud bol prinútený vypočuť si toto varovanie.“

„Tak bude zvestované posolstvo tretieho anjela. Keď nastane čas, aby bolo podané s najväčšou mocou, Pán bude pôsobiť prostredníctvom pokorných nástrojov a povedie mysle tých, ktorí sa zasvätia Jeho službe. Robotníci budú uschnutí skôr pomazaním Jeho Ducha než výchovou literárnych inštitúcií. Muži viery a modlitby budú nútení vyjsť so svätou horlivosťou a zvestovať slová, ktoré im dáva Boh. Hriechy Babylona budú odhalené. Hrozné následky presadzovania cirkevných obradov občianskou mocou, prenikanie špiritizmu, nenápadný, no rýchly postup pápežskej moci — to všetko bude odmaskované. Týmto vážnymi výstrahami bude ľud podnietený. Tisíce a tisíce budú počúvať, hoci nikdy predtým nepočuli slová, ako sú tieto. S úžasom budú počúvať svedectvo, že Babylon je cirkev, padlá pre svoje bludy a hriechy, pre svoje odmietnutie pravdy, ktorá jej bola poslaná z neba. Keď ľud pôjde k svojim doterajším učiteľom s naliehavou otázkou: Je to naozaj tak? služobníci budú predkladať bájky, prorokovať príjemné veci, aby utíšili ich obavy a umlčali prebudené svedomie. Keďže sa však mnohí odmietnu uspokojiť s holou autoritou ľudí a budú žiadať jasné: ‚Takto hovorí Pán,‘ obľúbení služobníci, podobne ako kedysi farizeji, naplnení hnevom, pretože sa spochybňuje ich autorita, označia toto posolstvo za satanské a podnietia hriech milujúce zástupy, aby hanobili a prenasledovali tých, ktorí ho zvestujú.“

„Keď sa spor rozširuje do nových oblastí a mysle ľudí sú obracané k pošliapanému Božiemu zákonu, satan sa dáva do pohybu. Moc sprevádzajúca toto posolstvo iba rozúri tých, ktorí sa mu protivia. Duchovenstvo vynaloží takmer nadľudské úsilie, aby zadržalo svetlo, aby nesvietilo na ich stáda. Všetkými prostriedkami, ktoré majú k dispozícii, sa budú usilovať potlačiť diskusiu o týchto životne dôležitých otázkach. Cirkev sa odvoláva na silné rameno občianskej moci a v tomto diele sa pápeženci i protestanti spájajú. Keď sa hnutie za presadzovanie nedele stáva smelším a rozhodnejším, proti zachovávateľom prikázaní bude povolaný zákon. Budú im hroziť pokutami a väzením a niektorým budú ponúknuté vplyvné postavenia, ako aj iné odmeny a výhody, ako pohnútky, aby sa zriekli svojej viery. Ich neochvejná odpoveď však znie: ‚Ukážte nám z Božieho slova našu chybu‘ — tá istá prosba, akú za podobných okolností vyslovil Luther. Tí, ktorí sú postavení pred súdy, mocne obhajujú pravdu a niektorí z tých, čo ich počujú, sú vedení k tomu, aby zaujali stanovisko zachovávať všetky Božie prikázania. Tak bude svetlo prinesené pred tisíce, ktorí by inak o týchto pravdách nevedeli nič.“ Veľký spor vekov, 605, 606.